

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
นาคเทวี

4

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอ็อบุกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอ็อบุกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อ เปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่านทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้งสำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอ็อบุก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยาเคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่า ตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือแม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่ ผีนางไม้ สิ่งเร้นลับ-ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและ อำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประจักษ์ คิด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับวางไม่ลง นับตั้งแต่วันแรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่ง ยันเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชดประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบ ดงมรณะ ในนครอันลึกลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทางบุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสูงชันไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพิณทร์ ไพรวลัยเป็นคนนำทาง

รพิณทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเกิด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ขนเอาอาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไล่ล่าไ้ก่กัดเสื่อลายพาดกลอน ไ้แห้วง ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิงมหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝิโฆมดที่ออกมาดูตืดเลือดของลูกหาบ เสื่อสมิงที่แบกศพคนตายมาบน

หลังของมัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนทรานคร และ ไตโนเสาร์ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญ ๆ อีกหลายตัว อาทิ แหม่มมาเรีย ฮอฟมัน...แหม่ม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมาทำให้ดาร์วิน ราชนิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึง ทั้งพิשרรักและแรงหึง... ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าจะเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน เพชรพระอุมา เพราะว่าเป็นคือวรรณกรรมไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคงครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน ตั้งแต่ บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ ๆ ใน พ.ศ. ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มนี้ได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนักเบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับกาอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่งมากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมาเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ. 2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरษา จบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัยทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่งมั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ไร่เงาะดำ

ตอนที่ 3 จิตรารคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไพโร

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายังไม่...ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของพนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์

เพชรพระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความ
ช่วงหนึ่งมีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท ความ
ลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรในอดีตกาล
นานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่อาจค้นพบได้
จิตศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ไสยศาสตร์ อาวุธ
ศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม มนุษยธรรม จริยธรรม
มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน
ระหว่างนายและบ่าว ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ เรื่องของกฎ
แห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมดทุกสรรพชาติ
มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ใน
เพชรพระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข

สำนักพิมพ์กราบขอพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสุมิตรา วิเศษ
สุวรรณภูมิ ผู้เป็นภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน
ที่ได้กรุณามอบ เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่าน
ในรูปโฉมของอีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวาราตรี' ของ 'พนมเทียน' ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวาราตรี' มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพิถีพิถันคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ที่งดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้กวีชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวตั้งได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะในยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะไม่เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของ มนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ ๕ ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม จะเป็นผลให้มนธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่น ๆ ที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 40

ตอนภาคเทวี

138

เมื่อเข้ามาถึง ต่างเห็นครุพราณนั่งขัดสมาธิเพชร หลังตานิ่งอยู่ทางด้านปลายเท้าของดาริน ตัวหล่อนเองก็คงพนมมืออยู่หว่างทรงวงอก และเมื่อทั้งสามมาถึง มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่หนานอินลี้มตาเปลี่ยนอิริยาบถ เท่า ๆ กับที่ราชสกุลสาว ซึ่งเกือบจะเสียท่าอย่างหวุดหวิดภายใต้ฝ่ามือของจอมผีดิบมันตรัยลตมือที่พนมบนอก ดึงกายลุกขึ้นนั่ง

“ทุกคนสบายใจได้แล้วค่ะ น้อยเป็นปกติเหมือนเดิมและรู้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดแล้ว ว่ามันเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นกับตัวน้อยระหว่างที่อาบน้ำอยู่ตรงแอ่งนั้น”

หล่อนเอ่ยขึ้นเรียบ ๆ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลยกับทุกคน ยกมือเสยผม

“แน่ใจ”

ไชยยันต์จับไหล่ถาม

“แน่ใจ...ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเพราะความประมาทไปชั่ว นิดเดียวเท่านั้น น้อยถอดหลวงพ่อกอกจากคอตอนอาบ น้ำ กลัวน้ำจะถูกเนื้อผงของหลวงพ่อกั้ทั้งสององค์ เพราะกรอบไม่ได้ อัดสนิทไว้ด้วยพลาสติกแบบกันน้ำ ตอนนั้นเลยถูกมันส่ง กระแสจิตเข้าสะกด...ลืมตัวเหมือนหลับและไม่รู้ตัวในตอนนั้น ว่าได้ทำอะไรลงไปบ้าง พี่กลางและทุกคนเร็วมากที่ช่วยเหลือ ได้ทัน...ขอเวลาเปลี่ยนเสื้อผ้าเดี๋ยวยเดียว”

กล่าวจบหล่อนขยับผ้าเช็ดตัวที่รัดอยู่เหนืออกให้แน่นขึ้น แล้วหันมาคว้าเสื้อกางเกงเดินป่าชุดใหม่ลุกขึ้นเดินไปบังอยู่หลัง ผ้าพลาสติกที่ขึงไว้แทนม่าน อึดใจใหญ่ต่อมาก็กลับเข้ามาในเสื้อ ชุดใหม่เรียบร้อยคาดเข็มขัดปืนสั้น แล้วก้มลงคว้าไรเฟิลของตนเองที่พรรคพวกหิ้วมาให้ด้วยระหว่างที่หล่อนยังอยู่ในภาวะ ถูกมนตร์สะกด

ก้าวพรวดออกนอกบริเวณที่พักนอนทันที พร้อมไฟฉาย ในมือ

“เดี๋ยว น้อย! นั่นจะไปไหนอีก”

“ขอกลับไปดูที่เกิดเหตุตะกี้ใหม่อีกครั้งค่ะ”

“เฮ้ย!...”

ไชยยันต์และอนุชาวิ่งขึ้นพร้อมกัน และทุกคนก็ทะเล่สิ่ง
พรวดขึ้นยืนอย่างฉับพลัน หลายคนร้องห้าม...แต่ดารินก้าวฉับ ๆ
ออกไปแล้วอย่างไม่หวั่นหวาดต่อสิ่งใดทั้งสิ้น ทำให้ทุกคนต้อง
ตามกันออกมาเป็นพรวนอีกครั้ง

“คะหยิ่น เร่งให้พวกนั้นหุงข้าวให้สุกเร็ว ๆ หิวเต็มทีแล้ว
เดี๋ยวจะกลับมากิน”

หล่อนร้องส่งไปทางเจ้าหัวหน้าบ้านหล่มซำที่ทำหน้าที่
เป็นนายกองเสบียงอยู่ในขณะนี้ เป็นภาษากะเหรี่ยงซึ่งชัดเจน
พอสมควร แล้วป้ายหน้าเดินก้าวยาว ๆ มุ่งไปทางแอ่งน้ำอันเป็น
สถานที่เกิดเหตุโดยเร็ว ก่อนที่อนุชาจะกระโดดเข้าคว้าตัวทัน
ตามคำสั่งของเชษฐาที่ให้หยุดไว้ ทุกคนของฝ่ายพี่และเพื่อน
จึงต้องจำตามทันที หนานอินเคี้ยวหมากหยับ ๆ เดินตามหลังมา
ด้วยอีกคน ตีขนาบคู่ไปกับพรานชดแล้วกระซิบบอกว่า

“ไม่ต้องห่วงแล้ว นายชด ตอนที่หนานอินนั่งกุมอยู่ด้าน
ปลายเท้าของนายหญิง มองเห็นมหาฤๅษีโกศัญญาмаประทับ
ทรงอยู่เหนือหัวของนายหญิง ตอนนี้ไม่มีอะไรมาทำอันตราย
นายหญิงได้แล้ว พวกเราตามไปดูก็แล้วกัน ถ้าชัดเจนตอนนี้
ประเดี๋ยวแอบหนีไปตรวจดูเองกลางดึก เราจะลำบากกันอีก”

ดาร์นใช้ไฟฉายส่องนำทาง ก้าวจำเป็นไปอย่างชนิดไม่รอใคร
อาการของหล่อนดูจะติดข้องอยู่กับอะไรบางอย่าง และขุ่นเคือง
จนปราศจากความพริ้วพริ้วหวัดไหวใดๆทั้งสิ้น ทุกคนที่ติดตาม
มาจึงได้แต่เร่งฝีเท้าไล่หลัง เพราะหล่อนกึ่งเดินกึ่งวิ่ง

ผ่านบริเวณที่ตนเองนั่งอาบน้ำอยู่ในแอ่งตื้นๆเมื่อครู่
ใหญ่นี้ กระโดดเหยียบไปตามแก่งแก่งหิน ใช้ไฟฉายส่องกราดไป
พลางทั้งชุดที่ตามมา จึงมาทันหล่อนตรงตำแหน่งที่ราชสกุลสาว
ส่องไฟค้นหาอะไรอยู่หลังหินใหญ่สองก้อนที่โผล่บังขึ้นมา
เหมือนช่องทางปากประตูเข้าออก

หล่อนจี้ลำไฟฉายตรงไปยังตำแหน่งที่อนุชาถูกกระแทก
ล้มหงายลงไปก่อน แล้วฉายละไล้ไปในพงเฟิร์นและวัชพืช
อันขึ้นอยู่ใกล้แหล่งชุ่มชื้น มีรอยเหยียบย่ำราบเป็นทาง

“มีอยู่ตัวหนึ่งไซ้ใหม่คะที่พีใหญ่กับไซยยันต์ยิ่งถูกกระตุก
ขาล้มเอาไว้ มันล้มอยู่ตรงนี้”

หล่อนร้องถามขึ้น ทุกคนช่วยกันฉายไฟไปยังตำแหน่งนั้น
และบริเวณใกล้เคียง ส่วนไซยยันต์ตอบโดยเร็วว่า

“ไซ้ มันหายหลัง ข้าพบอยู่ตรงนี้แหละ แต่...เอ๊ะ! ตอนนั้น
มันหายไปไหนแล้ว”

“มีรอยคลานลากตัวมุดเข้าไปในกอว่านกระดาศโน่น”

หนานอินซี้มือบอก ดารินขยับตัวจะสำรวจยันทันที แต่
พี่ชายใหญ่จับแขนไว้อย่างมั่นคง สันตึระชะ

“ไม่มีประโยชน์ อย่าตามมันเข้าไปเลย ตอนที่เรายังล้ม
หนีไปไหนไม่ทันเพราะกระตุกขาบริเวณสะบ้าเหล็ก มันก็นอน
ทิ้งซากเป็นท่อนไม้ไว้ในขณะนั้น แต่พอเราพากันลับหลังกลับ
มาแล้ว กระแสคลื่นดวงจิตของมนตร์ยี่ที่บงการอยู่เหมือน

คลื่นวิทยุก็บังคับให้มันคลานหนีไปจากที่นี่เสีย ถ้าจะตามจริงๆ ก็คงทัน แต่จะมีประโยชน์อะไรขึ้นมากับไอ้สิ่งไม่มีชีวิตชนิดนั้น น้อยเองก็รู้ดีอยู่แล้วว่ามันเหมือนหุ่นยนต์ พอจวนตัวเข้าจริงๆ มันก็ทิ้งซากกลายเป็นท่อนไม้ไปอีก ขนาดอีกตัวหนึ่งถูกพวกเรา ระดมยิงจนหัวกระจายหลุดจากบ่า แต่ขามันยังเดินได้ มันก็ยัง ผ่นหนีหายไปได้เลย”

หญิงสาวสะบัดมือ ตีดินนิ้วออกมาโดยแรงอย่างขัดใจต่อ เหตุการณ์

“เจ็บใจเหลือเกินเมื่อตะกี้...”

หล่อนคำรามออกมา

“แต่น้อยแน่ใจเหลือเกินว่า ถ้าน้อยตามมันไปทัน น้อย ต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อไม่ให้มันเอาซากนั้นไปใช้งานได้อีก แล้ว”

“เธอจะทำยังไง เธอคิดว่าเธอมีอาคมขลังนักหรือ?”

ไชยยันต์ถาม

“ฉันไม่มีอคตขลังอะไรหรอก แต่ฉันคิดว่าฉันทำได้ จะทำได้จากอะไรก็ยังไม่ถูกเหมือนกัน รู้สึกแน่ใจแต่เพียง ว่าฉันทำได้เท่านั้น!”

หล่อนกล่าวอย่างมั่นใจเต็มที แล้วออกเดินตรวจหา บริเวณหินทั้งสองก้อนต่อไป พอเศษกะโหลกของไอ้สัตว์หนึ่ง ที่เบะซี่กออกไปด้วยอำนาจของลูกปืนหล่นอยู่ในพงหญ้า ไซ้รองเท้าเขี่ยกลิ้งออกมา ทุกคนมองจับเป็นตาเดียวด้วยความ รู้สึกอันไม่อาจบอกถูก ดารินเขี่ยกระเด็นไปทางพี่ชายทั้งสอง และเพื่อน

“มันไม่ได้เป็นอะไรเลย นอกจากเศษวัสดุของซากมีมมี ที่หาอายุไม่ได้เท่านั้น ความรู้ในทางมานุษยวิทยาของฉัน ไม่สามารถจะบอกได้ว่ามันนานนมมาเท่าไรแล้ว โลกที่เรา อาศัยอยู่นี้ มนุษย์ได้มีวิวัฒนาการมาหลายรอบจนนับไม่ถ้วน เจริญขึ้นจนถึงขีดสุด แล้วพินาศล่มจมสูญชาติพันธุ์ ต่อจากนั้นก็ พัฒนาขึ้นมาเป็นมนุษย์ขึ้นใหม่ ครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่รู้กี่สมัย ก็ยุค หรือก็รอบวัฏจักร นิทรานครอาจมีอายุอยู่เมื่อสมัย 4-5 ร้อยล้าน ปีมาแล้วก็ได้ มันอาจนานแสนนานสำหรับชีวิตเกิดตายของ พวกเรา แต่ถ้าเทียบกับอายุของโลก มันก็คงไม่นานอะไรนัก...”

กล่าวพึมพำเหมือนจะพูดกับตนเอง แล้วหล่อนก็เดินไปยังตำแหน่งที่ตนเองเคยยืนอยู่บนเนินหิน เผอิญหน้ามันตรัยถามพี่ชายกลางโดยไม่หันกลับมามองว่า

“ทำไมไม่มีใครยิงไอ้ตัวการสำคัญในขณะนั้นให้ร่างกายมันฉีกพินาศย่อยยับลงเสีย ฉันหมายถึงไอ้ตัวที่มันตรัยเข้าสิงใช้งานอยู่เป็นประจำแทนชากันกับวชโหล่นเดิมของมันที่ถูกทำลายไปแล้ว”

“ขณะที่พี่กับพวกเราตามมาเพราะเสียงร้องของกลางทางฝ่ายพวกพี่มองไม่เห็นเธอหรือมันตรัยเลย แต่กลางบอกว่าขณะที่เขาเห็นและกำลังจะยิงอยู่นั้น เธอเดินขึ้นเนินหินก้อนนี้ผ่านหลังเธอบังมันไว้พอดี ทำให้เขายิงไม่ได้ ทำได้อย่างเดียวคือวิ่งตามมา แต่ก็ถูกสกัดจากบริวารสองตัวของมันล้มลงเสียก่อน”

ผู้ตอบคำถามของหล่อนคือเซษฐา

“ขณะนั้นน้อยไม่รู้สึกตัวเลยแม้แต่นิดหนึ่ง เหมือนคนที่หลับไปด้วยยาสลบ...”

หล่อนกล่าวเหมือนบ่น...ก้าวสูงขึ้นไปอีก ฉายไฟไปรอบ
ด้าน ยังเห็นร่องรอยการเดินทางอย่างรีบร้อนแหวกพงวัชพืชผละหนี
ไปอย่างกะทันหัน

อีก 4 คนอันประกอบด้วยเซษฐา อนุชา ไชยยันต์ และ
หนานอินตามขึ้นมาด้วย อากาศกำลังหนาวเย็นขึ้นทุกขณะ
มีละอองจากน้ำตกที่อยู่ห่างออกไปปลิวมากระทบผิวกายจนชื้น
ไปหมด

หล่อนอยากจะตะโกนเรียกนามของมนตรีออกไปเพื่อ
เชิญชวนหลอกล่อให้มันโผล่ออกมา แต่เกรงทุกคนจะหาว่า
หล่อนเป็นบ้าเสียสติไป จึงระงับเสีย

สัญชาตญาณบอกกับตนเองว่ามันไม่น่าจะอยู่ห่างไกล
จากหล่อนในขณะนี้เท่าใดนัก และคงจะแอบเฝ้ามองอยู่อย่าง
แน่นอน เพียงแต่ไม่กล้าโผล่ออกมาให้เห็นเท่านั้น และเชื่อมั่นว่า
ถ้าหล่อนย้อนกลับมาที่นี่เพียงคนเดียว ใ้อัจอมผีดิบร้ายนั้น
จะต้องปรากฏกายให้หล่อนเห็นแน่ อันหมายถึงว่ามันจะต้อง
'เข้าทาง' ของหล่อนอย่างไม่มีปัญหา แต่ในยามที่พรรคพวก
มากันพร้อมหน้าและอยู่ด้วยในขณะนี้ หล่อนไม่อยู่ในฐานะ
ที่จะทำอะไรตามที่กำหนดไว้ในใจอย่างเด็ดขาด เพราะทุกคน

จะไม่มีวันเข้าใจ และคงจะไม่ยอมให้หล่อนเสียงเหมือนอย่างที่
หล่อนต้องการเสียง

“กลับเถอะ น้อย” อนุชาบอกต่ำๆ

ทั้งๆที่รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ หล่อนบอกกับทุกคนเรียบๆ
เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

“ทุกคนทิ้งน้อยไว้คนเดียวที่นี่ได้ไหมคะ โปรดกลับไปรอ
ที่ที่พักก่อน ขอเวลาสัก 10 นาทีเท่านั้น”

เสียงไชยยันต์อุทานออกมาว่า

“บ้าแล้ว น้อย!”

และเซษฐาก็ออกคำสั่งมาเฉียบขาดว่า

“ไม่ว่าน้อยจะมีแผนการอะไรอยู่ในใจและไม่ได้บอกพวกพี่
แต่ขอให้รู้เถอะว่า ไม่เห็นด้วย และห้ามเด็ดขาด ขอให้กลับไป
ที่พักเราเดี๋ยวนี้ นี่เป็นคำสั่ง”

ไม่เพียงแต่พูดเท่านั้น อดีตท่านทูตทหารบกพี่ชายใหญ่
กระซอกให้ล่อน้องสาวกึ่งบังคับ ดึงให้ถอยหลังจากแท่นหิน

เอนลาดนั้น คารินถอนใจเฮือก จำต้องถอยตามลงมาอย่างไม่อาจขัดขืนได้

ระหว่างที่ทุกคนเดินกลับ คารินครุ่นคิดอะไรอยู่คนเดียว มาตลอดทาง พอผ่านพ้นแอ่งน้ำ หล่อนเปรยถามว่า

“ใครคิดบ้างไหม ว่าขณะนี้เจ้าตัวนของเราอยู่ที่ไหน?”

ทุกคนดูเหมือนจะลืมหืมเสียอย่างสนิท และเพิ่งจะมานึกถึง ช่างแสนรู้ตัวนั้นขึ้นมาได้เมื่อน้องสาวคนเล็กของคณะเอ่ยขึ้น

“เออ จริงด้วย ไอ้ตัวนหายหัวไปไหน” ไชยยันต์อุทานออกมา

“นายหญิงกับพวกเจ้านายทั้งหลาย อย่าไปคิดอะไรถึงมันในขณะนี้ก่อนเลย...”

หนานอินบอกมาเบาๆ

“มันพาเรามาจนถึงแหล่งน้ำแล้ว มันก็ตระเวนหากินของมันไปตามเรื่อง ตอนดึกหรือหัวรุ่งพุงนี้้อาจกลับมาให้เห็น

อีกครั้ง ถึงมันจะเชื่อสำหรับนายหญิงขนาดไหน มันก็สันดาน
ช่างป่านั้นแหละ ท่องเที่ยวหาอาหารกินของมันไปตามเรื่อง
ไม่ได้อยู่ใกล้ๆบริเวณนี้หรอก ถ้ามันอยู่ใกล้...มันก็ต้องเตือนภัย
ให้พวกเรารู้บ้างแล้ว และไอ้มนตร์ก็คงไม่ยอมมาใกล้นายหญิง
ได้หรอก”

“ลองคิดว่ามันจะมีภัยอะไรขึ้นบ้างไหม ขณะนี้”

ไชยยันต์เริ่มสงสัย

พรานครูสันติริษะ

“ถ้าพระของนายหญิงยังไม่หลุดจากคอมัน ไม่ว่าจะไอ้พวก
ผีดิบหรือช่างผีสิงตัวไหนทำอะไรมันไม่ได้หรอก ไม่ต้องห่วง
จะให้มันเหมือนช่างเลี้ยงคอยอยู่ใกล้ซิดพวกเราตลอดเวลา
ไม่ได้ เพราะมันเป็นช่างป่า ลำพังตัวมันนะปลอดภัยแน่ ระวังตัว
พวกเราทุกคนไว้ให้ดีก็แล้วกัน”

“ถ้ามันหวนกลับมาให้เห็นอีก น้อยน่าจะเขกกะโหลก
หรือไม้ก็เตะมันสักป้าบ ฐานที่มันดันเสือกเที่ยวไปเสียไกล
จนเธอเกือบเสียท่า นี่ดีว่ากลางหันกลับไปเห็นทัน ไม่งั้นยังไม่รู้
เลยว่าเธอจะเป็นยังไงบ้างตอนที่มันสะกดให้เดินตามต้อยๆไป”

เพื่อนชายพูดปนหัวเราะแปร่ง ๆ

“ฉันไม่โทษเจ้าตัวนหรือก มันเป็นความผิด ความชะล่า
เผลอเรือของฉันทเอง ที่ถอดพระเครื่องรางคุ้มตัวออกตอนที่ลง
อาบน้ำ ก็เห็น ๆ อยู่ว่าพี่กลางนั่งเป็นเพื่อนอยู่ใกล้ ๆ ไม่นึกว่า
เผลอชั่วขณะจิตเท่านั้นมันจะเข้าครอบงำฉันได้ แต่ต่อไปนี้ไม่มี
ทางแล้ว และขอให้ทุกคนเชื่อเถอะ แม้พี่กลางจะไม่เข้าขัดขวาง
ไว้ก่อน จนพวกเราทั้งหมดเล่นตรงกันเข้ามาที่นี่ มันก็ไม่ทำร้าย
อะไรรฉันหรือก อย่างมากก็เอาฉันไปสู่นิทรานคร ครั้งก่อนมัน
ก็เคยเอาฉันไปที่หนึ่งแล้ว”

ทุกคนหันมองหน้าหล่นอย่างประหลาดใจ

“น้อยคิดว่ามันประสงค์ดีต่อน้อยงั้นหรือ?”

อนุชาถามเสียงเคียด น้องสาวไม่ตอบ นอกจากหรีดดวงตา
ลงด้วยความคิดอันซอมนเร้นอยู่ภายในโดยไม่มีใครเข้าใจ เสียง
อดีต ‘พราณชด’ บอกต่อมาว่า

“เธออาจจะต้องกลายเป็นผีดิบอย่างมันอีกตัวหนึ่ง
ก่อนที่พวกเราจะตามไปทัน”

“ก็คงจะดีเหมือนกันนะถ้าน้อยมีสภาพเป็นผีดิบไปอย่าง
มันได้ เพราะบางทีจะช่วยทำให้น้อยตามรพินทร์ได้พบเร็วขึ้นอีก”

เสียงน้องสาวพึมพำออกมาเบาๆ ไม่มีใครสนใจกับถ้อยคำ
ของหล่อน

ระหว่างนั่งรับประทานอาหารเมื่อกลับมาถึงแคมป์ที่พัก
เชษฐาและไชยยันต์เท่านั้นที่ปรึกษาหารือสนทนากันอยู่ บุคคล
ที่อยู่ในสภาพใช้ความคิดเงิบขริมมีอยู่สองคน คือดารินและ
อนุชา สองพี่น้องคิดกันไปคนละอย่าง แต่ก็ร่วมอยู่เหตุการณ์
เดียวกัน

น้องสาวเล็กกำลังคิดวาดแผนอะไรอยู่ในใจ ซึ่งไม่อาจ
อธิบายหรือเปิดเผยให้ใครทราบได้ ส่วนอนุชาในฐานะหัวหน้า
ทีมหรือมัคคุเทศก์นำทางก็กำลังค้นหาวิธีที่จะจัดการกับอิทธิฤทธิ์
ของจอมผีดิบมันตรัย ซึ่งเมื่อหยกๆนี้มันเกือบจะเอาชีวิตของเขา
เสียแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะเชษฐา ไชยยันต์ และพรรคพวกตามมา
ทันแล้วช่วยกันยิงสกัดกั้นมา

เหตุการณ์ครั้งนี้ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่ตัวเขาเผชิญหน้ากับไอ้พวกผีดิบเหล่านั้นในระยะประชิดตัว นอกเหนือไปจากการประจัญบานกับโคลงข้างภายใต้อำนาจบงการของมัน เพราะข้างป่านั้นถึงแม้จะถูกอำนาจของมันควบคุมบังคับเช่นไร ก็ยังเป็นสัตว์มีชีวิตร่างกายเยี่ยงสัตว์โลกธรรมดา และพอจะปราบได้จากลูกปืน แต่ไอ้เหล่าอมนุษย์อสมุหนบิรवारของมันเหล่านั้นสิ เป็นสิ่งที่เขาจะต้องคิดหนัก มันสามารถจะทำร้ายได้ทุกชนิด แม้แต่จะเข้ามาทำร้ายจนถึงตัว ซ้ำยังปราบมันด้วยลูกปืนไม่อยู่หมดเจียบขาด...ฆ่ามันไม่ตาย เพราะมันไร้ชีวิตไร้เลือดเนื้อ มีแต่พลังงานโดยอาศัยซากเก่าที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างได้ด้วยอำนาจเวทมนตร์เยี่ยงหุ่นยนต์

เขาเห็นกับตา...ขนาดถูกกระสุนของฝ่ายตนที่ระดมยิงมาหลายนัดจนศิระษะกุดหายไป มันก็ยังเดินหนีไปได้ และแม้ตัวที่ถูกยิงทำลายกระดูกแหลกล้มลง พอล้มต่าเท่านั้น มันก็คลานลากตัวเองพาดซากหนีไปได้อย่างน่ากลัวที่สุด

ลงอยู่ในลักษณะนี้แล้ว เขาจะจัดการกับพวกมันได้อย่างไร การจะใช้ลูกปืนหรือเครื่องยิงระเบิดทำลายซากของมัน

แต่ละตัวให้ย่อยยับไปที่ละตัวนั้น ย่อมเป็นสิ่งที่ยากจะกระทำได้ เพราะจำนวนของพวกมันไม่ใช่มีอยู่เพียงตัวสองตัว

ลำคอบริเวณกระเดือกของเขาคงหักแหลกแน่ ถ้าอุ้งดินของมันเหยียบลงมาดังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ถ้าไม่ได้ลูกปืนนับสิบลกระดมเข้าปะทะผล็อกออกไปเสียก่อน สัตว์มีชีวิตทุกชนิดถ้ายังถูกที่สำคัญเพียงนัดเดียวก็สังหารได้แล้ว แต่สภาพที่เขาเห็นมัน หมายถึงว่าจะต้องทำลายส่วนในซากของมันบริเวณที่จะใช้พลังเข้ามาทำร้ายให้ย่อยยับไปเสียก่อนจึงจะสกัดกั้นได้ ซึ่งมันเป็นเรื่องน่าหนักใจมากในโอกาสแห่งการประจัญประจันกันต่อไป

ในอนาคตข้างหน้า...ไม่มีใครก็ใครสักคนคงเสียที่มันเข้าเป็นแน่ และที่สำคัญที่สุดก็คือ เขาไม่เคยเผชิญหน้ากับสิ่งลึกลับมีอำนาจชนิดนี้มาก่อน รวมทั้งไม่รู้วิธีในการแก้ไข

ที่น่าเป็นห่วงอีกอย่างก็คือ...น้องสาวของเขา ดูหล่อนจะอยู่ในสภาพที่ลงดีและทำท่ายกบไ้ผีร้ายพวกนี้เหลือประมาณ หล่อนไม่มีอาการหวั่นไหวพรั่นพรึงต่อพวกมันเลย แทนที่จะหลีกหลบผละหนี หล่อนกลับจะเป็นฝ่ายมุ่งมันเข้าหามัน อันทำให้ต้องระวังมากขึ้นอีก นี่คือข้อน่าวิตกกังวลยิ่ง

ไม่มีข้อสงสัยอะไรเลยว่ นอกจากเล่ห์กลเพทุบาย
สารพัดที่มีนั้ตระเตรียมไว้เล่นงานพวกเขาแล้ว สมุ่บริหาร
ของมันก็คงจะแยกย้ายกระจัดกระจายดั้กชู่มอยู่ทั่วไปในทิศทาง
ที่จะบ่ายหน้าไป เพื่อรอโอกาสที่จะโผล่เข้ามาลอบโจมตีในรูปแบบ
ต่าง ๆ

มันเปรียบไม่ผิดอะไรกับการทำสงครามกับกองทัพที่ไม่
รู้จักคำว่าตาย!

ดารินนึ่งเงียบ ไม่มีใครสงสัย แต่ ‘พราณชด’ เงียบซิมไป
เช่นนี้ พี่ชายใหญ่กับเพื่อนเริ่มสังเกตทันที

“ดูแกมีกังวลหนักใจมากนะ กลาง”

ไชยยันต์สะกิดถามระหว่างที่อนุชาก้มหน้านึ่งอยู่กับถั่วย
กาแพ

“ยอมรับในข้อนี้...”

อดีตนักเดินดงผู้ยิ่งใหญ่สารภาพ น้ำเสียงของเขาจริงจัง
เป็นงานเป็นการ

“ฉันบุกไฟรกับหนานอินคราวก่อนนี้ ไม่เคยพบสิ่งเหล่านี้
อย่างที่บอกแล้ว ลูกป็นของฉันปราบทุกสิ่งทุกอย่างที่มันจะนำ
อันตรายมาสู่ได้ ใช้ความรวดเร็ว ความแม่นยำ และเลือก
จุดหมายสำคัญในการยิง ภัยจากธรรมชาตินั้น เราก็เลี่ยงได้
โดยการอ่านรหัสสร้ล่งหน้า หาที่ป้องกันหลีกเลี่ยง ภัยจากความ
อาภรรพณ์ตามเกณฑ์ของป่าใหญ่ เราก็ใช้วิธีบวงสรวง ขอขมา
ลาโทษ และขอเปิดทาง แต่ไอ้ภัยจากเวทมนตร์กาสิที่มันคอย
มุงร้ายหมายขวัญเราอยู่ตลอดเวลา มันเป็นสิ่งที่ยอมรับว่า...
ฉันแก่ไม่ตก ไอ้อมนุษย์พวกนี้มันไม่มี ‘จุดตาย’ เพราะมัน
ได้ตายไปก่อนนานแล้ว และไม่รู้จักความตาย จริงอยู่เหตุการณ์
ตะกี้พอจะพิสูจน์ได้ว่า ถ้าเราใช้กระสุนขนาดหนักหลายนัดทำ
ให้กระดุกแขนขาของมันแหลกไป จะทำให้มันเซื่องช้าลงและ
ไร้สมรรถภาพที่จะเข้ามาทำอันตรายเราได้ แต่คิดดู...เราจะมี
โอกาสยิงมันได้หลายนัดทุกครั้งไปหรือ”

เซซฐาและไชยยันต์อิงไปครู่

“แล้วแกคิดว่า รพินทร์ล่งหน้ามาก่อนแล้วด้วยวิธีการ
ยังไง?”

เพื่อนตายของเขาถามในเชิงขอความเห็น

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน รพินทร์มีอะไรพิเศษอยู่ในตัวของเขา ซึ่งฉันไม่มี แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม เราพบกันแล้วว่า ลูกหาบของเขาก็ถูกไอ้ผีดิบพวกนี้หักคอทิ้งเสียสองคน จนถึงกับต้องเอากะเหรียงอุตะและพะโต้มาใช้งานทดแทน พวกเราที่มากันนี้ทั้ง 16 คนยังไม่ใครเพลิงพล้ำถึงแก่ชีวิตเลย แต่รพินทร์ก็มีการตายไปสองคนแล้วจากฤทธิ์ร้ายของมนตร์ยี่”

เซษฐาถอนใจยาว แล้วเอ่ยขึ้นเบา ๆ ระมัดระวังว่า

“จากประสบการณ์ที่เราผ่านมาแล้ว พี่และไชยยันต์พอจะรู้ว่าเรามีวิธีแก้อาถรรพณ์จัญไรของมนตร์ยี่อย่างไร...”

หยุดเว้นระยะนิดหนึ่ง ชำเลืองไปที่น้องสาวผู้หนึ่งเหม่อมองดูกองไฟอยู่

“น้อยเองก็รู้ดี แต่มันเป็นสิ่งที่กระตาคปากมากที่พี่จะพูดออกมา ถึงแม้ว่ามันจะไม่ได้หมายความว่าเราจะพิชิตมันได้อย่างเฉียบขาด แต่เท่าที่เราเคยใช้นั้น เพียงแค่ใช้ก่อนไม่กระทบถึงตัวของพวกมันเท่านั้น ก็หงายผลสิ่งไม่กระตาคกระเดี้ย และเวทมนตร์ของมนตร์ยี่ไม่อาจจะหวนกลับมาสิงสู่ในซากนั้นได้อีกเลย มันเป็นวิธีการของบุญคำที่พี่เคยรู้เคยเห็น”

ดารินหน้าแดงเล็กน้อย ขยับตัวอย่างอึดอัด แล้วก็เอ่ยออกมาว่า

“พี่ใหญ่หมายถึง ‘เมนส์’ หรือเลือดประจำเดือนจากผู้หญิงที่จะนำมาเช็ดป้ายเข้ากับสิ่งที่เราจะใช้เป็นอาวุธต่อสู้กับมันล่ะไม่ว่าจะเป็นปลาไหลไม้ ดาบ หรือแม้แต่ลูกปืน...”

หล่อนอธิบายให้พี่ชายกลางฟังอย่างพยายามข่มความกระดาก

“แต่เป็นที่น่าเสียดายในข้อที่ว่า ขณะนี้ตัวน้อยที่เป็นผู้หญิงคนเดียวในคณะ ยังไม่ถึงกำหนดรอบเดือนและจากสภาพจิตใจอันไม่ปกติ...เต็มไปด้วยวิตกกังวล เครียดหนักอยู่ในขณะนี้ มันคงจะหยุดชะงักคลาดเคลื่อนไปกว่ากำหนดเวลาปกติของมัน... จะมาเมื่อไหร่ก็ยังไม่ทราบ แต่ไม่ใช่เดี๋ยวนี้!”

อนุชาเอือมมือมาลูบหลังน้องสาว

“เรื่องนี้ลุงอินก็เคยมากระซิบบอกพี่อยู่เหมือนกัน แต่พี่ก็ยังไม่อยู่ในฐานะที่จะพูดกับน้อยได้ และอยากจะหาวิธีอื่นเสียมากกว่า พี่ยังไม่อยากจะทำน้องสาวของพี่เป็นส่วนหนึ่งของเตียรักษาวิชาที่จะนำมาแก้ลากับไอ้มันตรัยและบริวารของมัน

มันคล้าย ๆ กับว่าพวกเราสั่นคิดกันแล้ว และน้อยก็คงรู้สึกประดักประเดิดมาก พี่เข้าใจดี...เดี๋ยว! ขอให้พี่ลองปรึกษาลุงอินดูอีกครั้งว่าเราจะมีวิธีอื่นใดอีกบ้างนอกเหนือไปจากสิ่งอันน่าเกลียดนั้นถึงอย่างไรเสีย ลุงอินก็มีคนละชั้นกับตามบุญคำอยู่แล้ว”

กล่าวจบ อนุชาหรือพรานชดก็ขยับตัวลุกขึ้น เดินไปสะกิดไหล่ครุพรานซึ่งกำลังนั่งคุยอยู่กับพวกลูกหาบและคะหยิ่น เอาตัวแกปสลิกห่างออกไปยังมุมหนึ่ง นั่งซุบซิบพูดอะไรกันอยู่พักใหญ่ แล้วทั้งคู่ก็พากันเดินเข้ามายังเชษฐา ไชยยันต์ และคารินที่กำลังนั่งรอคอยอยู่

พอถึง หนานอินก็ทรุดตัวลงนั่งอย่างสงบ เคำหน้าของแกเรียบสนิท ไม่ส่อแววอะไรทั้งสิ้นในขณะนี้ เอ่ยขึ้นกับทุกคนอย่างรับรู้อะไรมาล่วงหน้าแล้ว

“เดี๋ยวจฉฉานวิชานั้นทำให้เกิดอิทธิฤทธิ์ในทางก่อกรรมราวีผู้อื่นหรือสิ่งอื่นได้เพียงชั่วขณะเท่านั้น คงไม่คงทนถาวร และยามใดที่ผู้ไข้อยู่ในความประมาทเผลอตัว มักจะกลับเข้าหาตัวเอง กฤติยามนตรีไสยเวทอาคมและคุณไสยที่วิญญูณร้าย

ของมนตรีกำลังเล่นงานพวกเราอยู่ในขณะนี้ก็เหมือนกัน ไม่ว่าจะแรงฤทธิ์ มีอิทธิอำนาจสักเพียงไหน มันก็เป็นเพียงแค่อาคมของพ่อมดผู้จมอยู่ในปลักบาปเท่านั้น หนานอินจะต่อต้านกับมันด้วยเวทมนตร์คาถาอันเป็นอัปรียวิชานิดนี้ก็ได้เหมือนกัน แต่ก็จะมีผลสักเท่าไรหนานอินถวายไว้ให้แล้วแก้อรหันตเจ้าผู้เป็นพระอาจารย์ทั้งหลาย แม้แต่นายรพิณทร์แกก็ยังไม่ยอมใช้เวทมนตร์กาลีเหล่านี้ ทั้งที่แกก็เรียนรู้มากกว่าไอ้คำเสียอีก เพราะจะหาความเจริญเป็นราศีแก่ตนไม่ได้ มีแต่ความอับมงคล เศร้าหมอง”

“ลู่เริ่มต้นดีเหมือนพระคงแก่เรียนเทศนา แต่ลู่ยังไม่บอกเลยว่าลู่จะทำยังไง”

เมื่อแหกยุคเว่นระยะและนั่งไป ไชยยันต์ก็เตือนขึ้น

“มงคลวิชา อันมีคุณพระรัตนตรัยเป็นที่ยึดเหนี่ยวเท่านั้น ที่จะให้คุณแก่ผู้ใช้ และทรงอำนาจบารมีอยู่ถาวร จะแก้ไขและดับพิษคุณไสยเวทมนตร์กาลีทั้งหลายทั้งปวงได้... ไม่มีอะไรอีกแล้วที่จะเหนือไปกว่าพระพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ และสังฆานุภาพ ตลอดทั้งสามโลกนี้ ทั้งสวรรค์สุดชั้นพรหม แผ่นดินอันเป็นภพของสัตว์โลก และนรกบาดาลทุกขุม ผู้ที่จะเข้าถึงได้

ก็จะต้องมีศีลและสัตย์เป็นพื้นฐาน มีสมาธิจิตอันแน่วแน่นมั่นคง
อันจะก่อให้เกิดเป็นตบะฌานบารมีขึ้น...หนานอินนั้นยังไม่ม
ีฌานบารมีพอที่จะอัญเชิญมงคลวิสาจากอรหันตเจ้ามาคุ้มครอง
ปกป้องหมู่พวกเราได้ทั่วถึง เก่งที่สุดของหนานอินก็เพียงแค่
เอาตัวเองให้รอดไปได้ตามลำพังเท่านั้น...พรานชดได้มาหาหรือ
หนานอินถึงเรื่องที่เกิดกับพวกเรา มันเป็นภัยใหญ่หลวงแท้จริง
แต่หนานอินก็จนปัญญา...ที่ตัวเองยังไม่มีบารมีพอ จึงนั่งทาง
ในดู ก็เห็นอยู่ว่าในบรรดาพวกเจ้านายทุกคนที่พอจะอัญเชิญ
อานุภาพของพระตรีรัตน์มาเป็นเครื่องคุ้มครองหมู่คณะได้
คนแรกนั้น แลเห็นผาดๆว่าจะทำได้คือ นายหญิง! เพราะแม่ย่า
ยึดมั่นอยู่ในพระมหาคาถาอันศักดิ์สิทธิ์ แต่ก็ยังมีโทษจริตและ
ความวิตกกังวลมาเป็นนิเวศน์ขวางกั้นไว้ นายหญิงก็อาจเหมือน
หนานอินที่แค่เพียงเอาตัวเองให้รอดเท่านั้นถ้าถึงคราวจำเป็น
แต่ยังแผ่บารมีไปปกป้องผู้อื่นไม่ได้ เพราะฉะนั้นก็เหลืออยู่
คนเดียวเท่านั้น...”

สิ้นคำกล่าวเนิบๆนั้น แกก็ยกมือชี้มายังเซษฐา วราฤทธิ์

“นายใหญ่คนนี่แหละ! เพียบพร้อมทุกอย่างแล้ว หนานอินนั่งมองอยู่เดี๋ยวนี้ก็ยังเห็นเงาของอรหันต์หลายองค์เสด็จมาประทับเหนือศีรษะของนายใหญ่”

เซษฐาขมวดคิ้วนิดหนึ่ง อึ้งไปนาน แล้วชี้ที่อกตัวเอง

“ฉันทะไร!”

“ใช่แล้ว นายใหญ่เองนั่นแหละ”

บัดนี้ อนุชา ไชยยันต์ และดารินมองจับไปยังพี่ชายใหญ่ของคณะเป็นตาเดียว อดีตท่านทูตทหารบก หัวหน้าคณะผู้พร้อมไปด้วยคุณธรรมสูงส่งอึ้งไปอีกครั้ง เสียงที่พูดมาของหนานอินหนักแน่นมั่นคงยิ่งนัก และกล่าวซ้ำ ๆ ต่อมา

“นายใหญ่สำรวจมจิต ตั้งสมาธิเข้าฌานได้แล้ว เพื่อทำน้ามนต์ หนานอินจะจัดสิ่งของมาให้เดี๋ยวนี้ แล้วจะแนะให้น้า นายใหญ่จะต้องทำอย่างไรบ้าง”

กล่าวจบ แกมขยับตัว เซษฐาก็ท้วงมาทันที

“แต่ฉันไม่เคยทำน้ามนต์มาก่อนเลยนะ และไม่รู้ด้วยว่าจะต้องทำอะไรบ้าง”

“ไม่เป็นไร ประเดี๋ยวนายใหญ่ก็จะรู้เองว่าจะต้องทำยังไงบ้าง มหาฤๅษีโกกัตญญะอยู่เบื้องหลังของนายใหญ่แล้ว ท่านจะเข้าประทับทรงทันทีที่ที่นายใหญ่สำรวจมจิตเข้าสมาธิ แล้วทุกคนจะเห็นกับตาว่าน้ำที่หนานอินใส่ขันนำมาตั้งไว้ข้างหน้า นายใหญ่จะสำแดงอะไรขึ้นมาให้เห็น ถ้าน้ำในขันเดือดพล่านเหมือนน้ำถูกไฟลนอยู่ข้างใต้เมื่อไหร่ นั่นก็แปลว่านายใหญ่ทำได้สำเร็จแล้ว ปืนทุกกระบอกของพวกเราจะถูกประพรมด้วยน้ำมนต์นี้ แล้วกระสุนที่ยิงออกไปจากปืนพรมน้ำมนต์แล้วผ่านกระตบซากของไอ้ผีดิบตนใด แม้เพียงแค่สะกิด มันจะไม่มีวันลุกขึ้นมาได้อีกเลย ไม่จำเป็นจะต้องยิงให้ซากของมันและແหลกແหลว หมดเปลื้องลูกปืนเหมือนอย่างที่เรายิงเมื่อตะกี้นี้!”

ระหว่างที่เซษฐาอยู่ในภาวะล้งเล ไม่แน่ใจ ดารินก็บอกอย่างเร่งด่วนว่า

“ลุงอินพูดถูกแล้วละ ไม่มีใครเหมาะสมไปกว่าพี่ใหญ่อีกแล้วในบรรดาพวกเราทุกคน พี่ใหญ่ต้องลงมือเดี๋ยวนี้ อย่าช้าเลย...เอ้า! ลุงอินไปจัดการหาสิ่งของมาเร็ว ๆ เข้า”

อนุชาและไชยยันต์ก็สับสนุนมาเป็นเสียงเดียว

เชษฐาแม้มีริมฝีปากเป็นเส้นตรง แล้วตัดสินใจพยักหน้า
ลง

“ตกลง!”

แม้จะไม่เคยร่ำเรียนทางวิทยาอาคมใดๆมาก่อนเลย แต่
เชษฐาก็ยึดมั่นในธรรมะอย่างเคร่งครัดมาตลอด เท่าที่สัตบุรุษ
ผู้ครองเรือนจะพึงปฏิบัติได้ ยึดมั่นอยู่ในศีลธรรมและสัจจะ
พอจะเข้าใจในพิธีกรรมชนิดนี้มาบ้าง ถึงจะไม่เคยปฏิบัติด้วย
ตนเองมาก่อนก็ตาม

อดีตท่านทูตทหารบกผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายทันที
มาเป็นชุดขาวหม้อขาว ข้างหนานอินก็ไปนำเอาขันน้ำพลาสติก
บรรจุน้ำสะอาดมาขันหนึ่ง ปูผ้าลงกับพื้น รูป 3 ดอกแรก คือ
พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์เจ้าชั้นอรหันต์ ถูกจุดขึ้นด้วย
มือของเขาเองแล้วนำไปปักไว้บนที่สูง อีก 16 ดอก อันหมายถึง
‘โสฬส’ ถูกจุดขึ้นอีกครั้ง เทียนขี้ผึ้งธรรมดาหนึ่งดอก และ
เทียนชัยที่หนานอินมีไว้ในยามส่วนตัวแก มีรอยเคยจุดใช้แล้ว
อีกหนึ่งดอก ปักลงตรงแ่งหินสูงเหนือขันน้ำ สายสิญจน์วงล้อม

เป็นอาณาบริเวณเฉพาะบริเวณที่เขาถูกกำหนดให้เข้าไปนั่งสมาธิ โดยหันหน้าไปทางเหนือเฉียงตะวันตกเล็กน้อย ซึ่งหนานอินบอกว่า ตำแหน่งนั้นเป็นตำแหน่งภูเขานิลากาญจน์ที่สถิตของมหาฤาษีโกทัณฺฑะ

บุคคลที่จะนั่งกำกับอยู่เบื้องหน้าของเขาคือครุพราณ หนานอินนั่นเอง ส่วนที่อนุญาตให้นั่งกำกับหลังคือดาริน เซษฐา เป็นผู้กระซิบบอกมาเองก่อนเริ่มพิธี โดยสั่งว่า

“ระหว่างที่พี้นั่งบริกรรมสำรวมจิตอยู่ น้อยเข้าสมาธิ ด้วยอีกคนด้านหลังพี สวดพระคาถาชินบัญชรไปในใจจนครบ 16 คาบ ย่าวอกแวกเป็นอันขาด ส่งพลังจิตเข้ามาที่พีด้วย”

หล่อนปฏิบัติตามคำสั่งของเขา

อนุชา ไชยยันต์ นั่งเฝ้าอยู่ใกล้ๆ ได้รับคำสั่งไม่ให้พูดหรือส่งเสียงใดๆ ขึ้นทั้งสิ้น และพวกลูกหาบทุกคนรวมทั้งคะหยิ่น พอมองเห็นพิธีกรรมที่กำลังจะเริ่มขึ้น ก็พากันเข้ามาล้อมนั่งรอบอยู่เป็นวงกลม ทุกคนเงยบกริบ ดูเหมือนจะเข้าใจอะไรอยู่บ้าง แม้จะยังไม่กระจ่างนัก

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างพร้อม หนานอินก็เริ่มสวดขอพรจาก เทพผู้พิทักษ์ป่าเขาลำเนาไพรขึ้นก่อน เป็นภาษาที่ทุกคนฟังไม่เข้าใจ ต่อมาก็สวดชุมนุมเทวดาแบบย่อแล้วเริ่มชยันโต พอครบหนึ่งจบแกก็หยุดนิ่ง พนมมือเจียบสงบอยู่เช่นนั้น

เซษฐา วราฤทธิ์ไม่ได้หลับตา แต่เพ่งมองไปที่เทียนชัย ส้ารวมจิตแน่นแน่ ขออำนาจบารมีจากพุทธานุภาพ ตลอดจน อรหันตเจ้าทุกพระองค์...ภายในบริเวณเจียบกริบ ได้ยินแต่เสียง ปะทุกแตกเปรี้ยะ ๆ ของเทียนชัย และควันธูปที่ลอยตัวขึ้นอย่าง แซ่มซ้ำ

ขณะนั้น ลมสงบอย่างประหลาดไม่ได้พัดเลย และเปลวไฟ จากปลายเทียนชัยเป็นรูปกรวยหนึ่ง มิได้ไหวแม้แต่น้อยราวกับ เทียนไฟฟ้าจะนั้น ในสมองส่วนลึกของเขา หรือมิฉะนั้นก็ดวงจิต แว่วเสียงสวดภาวนาของดารีอย่างชัดเจน แม้ว่าหล่อนจะไม่ได้ เปล่งออกมาเป็นวาจาเลย และเขาก็ภาวนาตามอรรถกถานั้น เหมือนหล่อนจะเป็นผู้บอกอยู่เบื้องหลัง

ชะยา สะนา กะตา พุทธา

เซตะวา มารัง สวาหะนัง

จตุรจจา สกััง ระสัง

เยปี วิงสุ นราสภา...

ฯลฯ

(ข้าฯขอเชิญเสด็จ พระสรรเพชรพุทธองค์

นราสภาทรง พิชิตมารและเสนา... ฯลฯ)

น้ำตาจากเทียนชัยหยดลงไปสู่ชั้นน้ำนั้น... ซ้ำๆ ทีละหยด
ลมยังนิ่งอยู่เหมือนเดิม ทุกสิ่งทุกอย่างถูกสะกดตรึงให้สงบ
อยู่กับที่ แม้แต่ใบไม้ก็ไม่กระดิก เสียงน้ำตกใหญ่ที่ไหลชุ่มซ่า
เป็นช่อชั้นลงมาอันไม่ห่างลงไปนัก บัดนี้ ดูจะพลอยเจียบหายไป
ด้วยจากโสตระดับของทุกคน

พอครบ 16 คาบ จากสายตาไม่กะพริบเลยของเชษฐา
อันจ้องที่เปลวเทียนชัยนั้น เปลวเทียนค่อยๆ หรือลงตามลำดับ
ทั้งๆที่เป็นแห่งยาวใหญ่ จนกระทั่งหรือดับวับไปเองด้วยการเพ่ง
ของเขา และน้ำตาเทียนหยดลงมาในชั้นน้ำมนต์ครบ 16 หยด
พอดี!

ณ บัดนี้ น้ำในขันก็แตกเป็นพรายเดือดอยู่พลุ่งพล่าน
ราวกับถูกไฟลนอยู่เบื้องล่าง เป็นที่ประจักษ์ชัดกับทุกสายตา
อันจ้องมาอย่างตื่นตะลึง!

อนุชาและไชยยันต์เฝืนขึ้นยืนพร้อมกัน ส่วนพวกลูกหาบ
ส่งเสียงครางฮือ น้ามนต์ยังเตือนพลั้ง ๆ อยู่เช่นนั้น เซษฐาละจาก
สมาธิก้มลงกราบสามครั้ง แล้วค่อย ๆ ทดลองแหงนหัวลงไปทีน้ำ
อันกำลังเดือดอยู่นั้น ปรากฏว่ามันเย็นเฉียบราวกับน้ำที่แช่ใน
ตู้เย็น ตรงข้ามกับอาการที่แตกพลุ่งเป็นพรายอยู่คลั่ง ๆ

“ทุกคนเอาปืนและกระสุนมาเร็ว! ทีละสองสามกระบอก
ก็ได้! ไม่ต้องมาก ทอยยเข้ามาเป็นชุด ๆ”

หนานอินร้องประกาศขึ้นเร็วปรือ

ชุดแรกเป็นไรเฟิลของคณะนายจ้างทุกคนที่เข้ามา
เรียงรายไว้พร้อมกับกล่องกระสุนเท่าที่คิดว่าจำเป็นจะต้อง
ใช้งาน เซษฐายกขันนั้นจับขึ้นเหนือศีรษะ แล้วใช้มือขวาวักขึ้น
ประพรมลงไปยังปืนเหล่านั้น ถัดไปจึงเป็นปืนของหนานอิน
คะหยิ่น และพวกลูกหาบทุกกระบอกตามลำดับ ไชยยันต์สั่งให้

นำเอาเอ็ม 16 แบบคอมมานโดที่มีติดมาด้วย เครื่องยิงระเบิด
เอ็ม 79 และแม้แต่ปืนพกสั้นประจำตัวตลอดจนมีดและคาน
หาบสัมภาระทุกอย่างอื่น เข้ามาให้เชษฐาประพรหมจนหมดสิ้น

ทุกคนขนลุกอยู่ชู่ๆด้วยความปลาบปลื้มปีติใจ

“ห้ามประมาท ห้ามตะโกนร้องด่าทำทนาย และจะใช้
ต่อเมื่อถึงยามจำเป็นเท่านั้น”

เชษฐาประกาศอย่างสงบกับทุกคน แล้วเขาก็เรียก
ทั้งหมดให้เข้ามานั่งรับการพรมน้ำมนต์ทุกคน ที่เหลือส่งไปให้
เวียงกันตีฆ้องจนหมด จากนั้นตนเองก็ถอดตัวยาสยสิทธิ์ที่
หนานอินวงล้อมไว้ด้วยมือตนเอง เข้าไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า
มาเป็นชุดเดิมแล้วเดินกลับออกมาอดหนานอินและตารินไว้
คนละข้าง จากนั้นก็เข้าไปกอดอนุชาและไชยยันต์

“ต่อไปนี้ เราจะไม่หวั่นไหวต่อมนตร์ภัยและบริวารของมัน
อีกแล้ว”

“เราเห็นสิ่งอันแสดงคุณวิเศษทางพุทธานุภาพนี้แล้ว
เชษฐา แต่ทำยังไงเราถึงจะทดสอบได้”

ไชยยันต์กล่าวขึ้นอย่างกระตือรือร้น

“เห็นกันชัดๆ คاتا ขนาดเปลวเทียนหรือดับลงเองเมื่อครบ 16 หยดและน้ำเดือดพล่านอย่างนี้ เธอยังไม่เชื่ออีกหรือ ไชยยันต์”

ดารินถาม

“ไม่ใช่ไม่เชื่อ...แต่อยากลองดูเท่านั้น ถ้าพอมีทางจะลองได้ก่อนใช้งานจริง”

เพื่อนชายบอกมาจากความรู้สึกแท้จริงของเขา

“ก็ไม่ยากอะไรในเรื่องนี้ ลุงอินมีไสยศาสตร์ชั้นต่ำจะเรียกว่าเตียรัจฉานวิชาก็ได้ ในการที่จะทำมหาดูดไม่ให้ปีนหรือของมีคมทำอันตรายได้ ฉันจะให้แกเสกก้อนหินสักก้อน...เอาไปวางไว้ และฉันก็ยังมีปีนลูกกรดสั้นอยู่กระบอกหนึ่งในเบ้าหลัง ทั้งปีนทั้งกระสุนไม่ได้เอาออกมาประพรมน้ำมันต์ด้วย ฉันจะให้แกลองยิงดู แล้วดูซิว่าแกจะยิงออกไหม ถ้ายิงไม่ออกก็แปลว่าอาคมชั้นต่ำบังคับปีนกระบอกนี้ไว้ได้ หลังจากนั้นเราจะให้แกใช้ปืนที่พรหมน้ำมันต์แล้วทดลองยิงดูอีกครั้งเพื่อหาข้อแตกต่าง...ลองดูไหม?”

อนุชาเป็นคนพูดขี้ขึ้น

“เอ เข้าที่นี้...ขออนุญาตลองตามที่กลางบอกนี้หน่อย
ได้ไหม?”

ประโยคหลังไชยยันต์หันไปถามเชษฐา อันเป็นผู้ทำ
น้ำมนต์นั้น

“จะลองดูก็ได้ อย่างน้อยก็จะยิ่งทำให้กำลังใจของพวกเรา
ดีขึ้น ว่าแต่ลองอินทำได้หรือชนิดเสกก่อนหินให้ยังไม่ออกนะ”

จากสีหน้าสงบเฉย ไม่ส่อปฏิกิริยาหรือคุยโวอะไรทั้งสิ้น
ครูพรานผู้เพียบพร้อมไปด้วยไสยเวทอาคม ก็มลงหยิบก้อนหิน
จากพื้นขึ้นมาก้อนหนึ่ง...ขนาดเท่ากำปั้น กลั้นใจร่ายอาคมอะไร
อยู่อีตใจ แล้วนำไปวางไว้บนโขดหินนอกที่พัก ห่างเพียง 6-7
เมตร แล้วเดินกลับเข้ามาพูดกับอดีตพรานชดว่า

“ไหน ปีนกับกระสุนของนายที่ว่ายังไม่ได้พรมน้ำมนต์นะ
เอามาส่งให้นายทหารฉิ แล้วให้นายทหารยิง ถ้ามันมีนัดใด
นัดหนึ่งลั่นแม้แต่โป้งเดียว หนานอินจะนอนให้เหยียบเลย
ของพรรคนี้มันง่าย ๆ ไม่งั้นหนานอินไม่อยู่มาจนถึงเดี๋ยวนี้
หรอก”